

ἀχαϊρευτα ἐπίθ. σύνηθ. ἀχαϊρίφτα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαϊρευτος.

Χωρίς προκοπὴν ἔνθ' ἄν.: Ἀχαϊρευτα ἔζησε ὅλη του τὴ ζωὴ σύνηθ. || Φρ. Κακὰ καὶ ἀχαϊρευτα (κακῶς, ἀνεπιτυχῶς) Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

ἀχαϊρευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀχαϊρίφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀχαϊρίφτους Ἰμβρ. Λέσβ. ἀχαϊρευτος Κρήτ. (Σητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαϊρευτός < *χαϊρεύω < χαῖρι.

1) Ἀπρόκοπος, ἀνίκανος, φυγόπονος κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Ἀχαϊρευτος ἄνθρωπος. Ἀχαϊρευτο παιδί. Ἀχαϊρευτο κορμί κοιν. || Γνωμ. Τί τοὺς θῆς τοὺς πολλοὺς καὶ ἀχαϊρευτους, ἕνας καὶ προκομμένος Αἴγιν. Συνών. ἀχαϊρωτος 1. β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὐδοκιμήσῃ, ἀτυχὴς σύνηθ.: Ἐμεινε 'ς ὅλη του τὴ ζωὴ ἀχαϊρευτος σύνηθ. Ἀχαϊρευτος ἄνθρωπος, ὅλα στραβά τοῦ ῥχονται Εὐβ. Πβ. ἀκερδός. γ) Εὐφημητικῶς τὸ γεννητικὸν ὄργανον Εὐβ. (Κάρυστ.): Τὴν ἔτρωε τ' ἀχαϊρευτό της. δ) Ὁ μὴ ἀναπτυσσόμενος, ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν σύνηθ.: Ἀχαϊρευτο γαττί-κατσίκι-κοπάδι κττ. Φυτεῖα ἀχαϊρευτη Λεξ. Δημητρ. Ἀχαϊρευτο γέννημα Κύθηρ. 2) Δύστροπος, κακὸς πολλαχ.: Μὲ τὰ φτωχὰ καὶ τριμμένα ροῦχα τοὺς ἔδειχναν πῶς δούλευαν σὲ φτωχὸ ἢ ἀχαϊρευτο ἀφεντικὸ (ἐκ διηγ.) Σαλαμ. || Ἀσμ.

Ὡς πότε θὰ μὲ παιδεύγῃς, ἀχαϊρευτο κορμί;

δῶσ' μου μὴν ἑλευτερίαν, νὰ σὲ ἀγαπῶ πολὺ

Ἰων. (Κρήν.) 3) Ὁ μὴ διαρκῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀχαϊρίφτα γίθ'καν τὰ λιφτά.

ἀχαϊρωτος ἐπίθ. Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀχαῖα Γύθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαϊρωτός < *χαϊρώνω ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. χαῖρι.

1) Ἀχαϊρευτος 1, ὁ ἰδ., Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀχαῖα): Μούντζωσέ τον τὸν ἀχαϊρωτον, δὲ θὰ ἰδῇ προκοπὴ ποτέ του Ἀχαῖα. Ἀχαϊρωτος νὰ ζήσῃς! (ἀρά) Κεφαλλ. 2) Ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ μὴ εὐδοκιμήσῃ Πελοπν. (Ἀχαῖα Γύθ.): Ρε ἀχαϊρωτε, τί μὲ τουραγῇς; Ἀχαῖα.

ἀχαλάετος ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἀχαλάετος Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. χαλαένω.

Ἀκασσιτέρωτος, ἀγάνωτος ἔνθ' ἄν.: Ἀχαλάετον ὁκεῦος Οἶν. Ἀχαλάετα ὁκεῦα Τραπ.

ἀχαλαζοχτύπητος ἐπίθ. Θράκ. (Ἐπιβάτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ-, τοῦ οὐσ. χαλάζει καὶ τοῦ ρ. χτυπῶ.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ χαλάξης: Ἀχαλαζοχτύπητα μέρη.

ἀχαλάρωτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαλαρωτός < χαλαρώνω.

Ὁ μὴ χαλαρωθεὶς ἔνθ' ἄν.: Ἀχαλάρωτο ζωνάρι-σκοινὶ κττ. σύνηθ.

ἀχάλαστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) ἀχάλαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀχάλατος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ.) ἀχάλατος Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ. Σισάν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀχάλαστος.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ χαλασθεὶς, ὁ μὴ καταστραφεὶς, ἄρτιος, ἀκέραιος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.): Ἀχάλαστος δρόμος-κῆπος-τοῖχος κττ. Ἀχάλαστο βιβλίον-σπίτι-τραπέζι κττ. κοιν. β) Ὁ μὴ δυνάμενος

νὰ καταστραφῇ, στερεός, ἰσχυρὸς κοιν.: Ἀχάλαστος πύργος. Ἀχάλαστο κάστρο-φρούριο κττ. Ἀχάλαστο χρωμα. Ἀχάλαστα παπούτσια-ροῦχα. γ) Ὁ προωρισμένος νὰ κατεδαφισθῇ ἀλλὰ μὴ κατεδαφισθεὶς ἀκόμη πολλαχ.: Τοῖχος ἀχάλαστος. Σπίτι ἀχάλαστο. 2) Ἐπὶ παρθένου, ἀδιακόρευτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Κορίτσι ἀχάλαστο σύνηθ.

3) Ὁ μὴ διαλυθεὶς, ὁ μὴ ἀποσυντεθεὶς, ἐπὶ νεκροῦ Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Καστορ. Σισάν. κ.ά.): Τὸν βρῆκαν ἀχάλαστον Βογατσ. Νὰ βγῇς ἀχάλατος! (ἀρά) Σισάν. Συνών. ἀδέξιος (Π) 1, ἀκατάλυτος 2, ἀκέραιος 1 γ, ἀλειωτος 1 β, ἄλυτος 4. 4) Ὁ πολὺ ἰσχυρὸς ἐξ ἀσθενείας ἢ λύπης Μακεδ. (Αὐγερ. Βλάστ.) 5) Ὁ μὴ φονευθεὶς, ἰδίως διὰ σφαγῆς σύνηθ.: Μόνο τοῖς γυναῖκες ἄφησαν ἀχάλαστες οἱ ληστές, τοὺς ἄλλους τοὺς χάλασαν. 6) Ὁ μὴ ἀποβουτυρωθεὶς, ἐπὶ τυροῦ Πελοπν. (Λακων.): Γνωμ. Ἀχάλαγο τυρὶ, τί τὸ θές τὸ βούτυρο (ὅτι ὁ μὴ ἀποβουτυρωθεὶς τυρὸς εἶναι παχὺς ὡς βούτυρον). 7) Ὁ μὴ τυγθεὶς, ἐπὶ ἀμπέλου, μελισσίου κττ. Θράκ. (Αἰν.) 8) Ὁ μὴ ἀνταλλαγείς μὲ μικρότερα νομίσματα, ἐπὶ νομίσματος σύνηθ.: Ἐχω ἕνα πεντοχίλιον ἀχάλαστο, δὲ βρίσκω νὰ τὸ χαλάσω. β) Ὁ μὴ δαπανηθεὶς, ἐπὶ χρημάτων σύνηθ.: Ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες μοῦ μείναν ἀχάλαστες, θὰ τοῖς χαλάσω καὶ αὐτές. Αὐτὸς ἔχει ὅλα του τὰ λεφτὰ ἀχάλαστα. 9) Ἐνεργ. ὁ μὴ καταστρέφων τι Μύκ.: Ἀχάλαστος ἄνθρωπος, δὲ χαλᾷ τὰ ροῦχα του.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταστραφῇ οἰκονομικῶς Ἡπ.: Ἀχάλατος νοικοκύρις. 2) Ἀσυλλόγιστος, ἄμυαλος Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Κλών. Λιδορίκ.): Βρὲ ἀχάλαγι, τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ κάμθ'ς; Αἰτωλ. Νὰ χαθῇς ἀχάλαγι! Ἀράχ. Δὶπ ἀχάλατους εἶσι, κακονμοῖρ' αὐτόθι. β) Ὁ μὴ προοδευτικὸς, ὁ ἀνεξέλικτος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀχάλατους κόσμους.

ἀχάλετε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. χαλετέ.

1) Ἐπὶ ὑφάσματος, ἀλεύκαστος. Ἀντίθ. χαλετέ. 2) Μεταφ. ἀκάθαρτος.

ἀχάλευτος ἐπίθ. Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. ἀχάλιφτους Μακεδ. (Βογατσ.) Στερελλ. (Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαλευτός < χαλεύω.

1) Ὁ μὴ ζητούμενος, ἀζήτητος Μακεδ. (Βογατσ.) Στερελλ. (Ναύπακτ.)—Λεξ. Δημητρ.: Τὰ δανεικὰ μὴν τ' ἀφίνης ἀχάλευτα Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Ἀχάλιφτον νὰ γέθ' (ἐπὶ φαρμάκου) Ναύπακτ. Ὁ γιαντρός, ποῦ ἀχάλευτος νὰ ναι Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Σὲ πανηγύρι σ' ἔκλεψαν, ἀχάλευτος ὁ κλέφτης Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀγύρευτος 3, ἀχρείαστος. β) Οὐσ., διάβολος Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀπεριποίητος Ἡπ.

ἀχαλινάρωτος ἐπίθ. Σύμ.—Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαλινάρωτός < χαλινάρωνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἄνευ χαλινου, ἀσυγκράτητος, δυσήνιος Σύμ.—Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀχαλίνωτος 1.

2) Ἀκρατὴς τῆς γλώσσης, ἀθυρόστομος Σύμ.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαλινάρωτο στόμα Σύμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτσαλιάρης, ἔτι δὲ ἀφραγόστομος, ἀχαλίνωτος 1 β.

ἀχαλίνωτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Ἀνδρ. Κάλυμν. Κάρπ. ἀχαλίνουτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀχαλίνωτος.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ χαλινάγῃ, ὁ ἄνευ χαλινου σύνηθ. καὶ Τσακων.: Ἀχαλίνωτος

ἄνθρωπος. Ἀχαλίνωτη γυναῖκα. Ἀχαλίνωτο παιδί. Συνών. ἄχαλινάρωτος 1. β) Μεταφ. ἀθυρόστομος, αὐθάδης, ἀναιδής Κάρπ.: Ἀσ-σίπωτο κι ἄχαλίνωτο θελυκόν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄχαλινάρωτος 2. γ) Φιλόνικος Κάλυμν. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαλίνωτη κυρὰ μὲ τὰ ροῦχά της τὰ βάλ-
λει Κάλυμν. 2) Ἀφίμωτος Κάρπ.: Παροιμ. Ἀχαλίνωτος ἀρνὸς τὴν προατὶνα τρώει (ἐπὶ λαιμάργων). Ἀχαλίνωτος ἀρνὸς τὴ μάνα του κατελεῖ (συνών. τῇ προηγούμενῃ). 3) Ἐπά-
ρατος Κάρπ.: Σορτισμένες νὰ εἰσαστῆνε, γιέ μου, τσαὶ ἄ-
χαλίνωτες! 4) Οὐδ. ἄχαλίνωτο οὐς., ποντικὸς Ἄνδρ. Συνών. κουφό (ἰδ. κουφός).

ἄχαλο τό, Κέρκ.—Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 47.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Συνήθως πληθ., λεπτὰ τετριμμένα ἄχυρα ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

... Στενάζει

τ' ἄλωνι ἀπὸ τὸ δάρισμα καὶ τ' ἄχαλα τὰ κούφια
μὲ τοῦ ζεφύρου τοῖς πνοῆς πετεινῶναι 'ς τὸν ἄερα
Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

ἀχαλύβωτος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαλυβωτός < χα-
λυβώνω.

Ἐπὶ σιδήρου, ὁ μὴ βεβαμμένος, ὁ μαλακός.

ἀχάλωτος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαλωτός < *χα-
λώνω ἢ κατ' εὐθεϊαν ἐκ τοῦ οὐς. χαλί.

Ὁ μὴ στρωμένος μὲ τάπητα.

ἀχαματιά ἡ, Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἄχαμα < *ἄχά δηλοῦντος τὸν ἤχον
τῆς ἀναπνοῆς.

Ἀναπνοή: Παίρνου ἀχαματιά (ἀναπνέω). Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀχαματίζω Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀχαματιά.

Λέγω τι χαμηλοφώνως ὥς ἀναπνοήν, συνεκδ. δὲ λέγω
ὀλίγα μὲ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ ὑπονοηθοῦν περισσό-
τερα: Λίγο μοῦ τὸ ἀχαμάτισε, δὲ μοῦ τελείωσε τὴν ὁμιλία.

ἀχαμήλωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀχαμήλουτους πολ-
λαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀχαμπήλωτος ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαμηλώτός < χα-
μηλώνω.

1) Ὁ μὴ χαμηλωθεὶς, ὁ μὴ καταβιβασθεὶς χαμηλά, ὁ
κρατούμενος ὑψηλὰ πολλαχ.: Κουρτῖνα ἀχαμήλωτη. Φωνὴ
ἀχαμήλωτη. Βλέμμα ἀχαμήλωτο. Ἄφησε τὴ λάμπα ἀχαμή-
λωτη κ' ἔκαιγε ὅλη τὴ νύχτα. Συνών. ἀκατέβαστος 1.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ χαμηλώσῃ
πολλαχ.: Κλῶνος ἀχαμήλωτος. Κλαδί ἀχαμήλωτο.

ἀχαμνά ἐπίρρ. χαμνά Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Εὐβ.
Θράκ. Μακεδ. (Ἀνασελ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀχαμνά
πολλαχ. ἄχαμνα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός.

1) Χαύνως, χαλαρῶς πολλαχ.: Τὸ ἔδεσα ἀχαμνά καὶ
λύθηκε. Συνών. ἀναχλά 3. β) Ἀδυνάτως Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): Εἶναι ἀχαμνά ὁ δεῖνα (ἀδύνατος,
καταβεβλημένος) Λακων. Ἀχαμνά πάει (ζῇ πενιχρῶς)
Κρήτ. 2) Κακῶς, ὄχι καλῶς πολλαχ.: Ἀχαμνά θὰ κά-
μῃς νὰ τὸ πάρης Εὐβ. (Κύμ.) Ἀχαμνά ἔκαμς νὰ φύγῃς Μα-
κεδ. (Καστορ.) Δὲν ἔκαμς ἀχαμνά Μακεδ. (Σιάτ.) Ἐπαν-
τρεύτη ἀχαμνά Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀχαμνά τὸν φέρκα,
μὰ κι αὐτὸς ἀχαμνά μίλ'σε Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀχαμνά περῶ

κ' ἤθελε νὰ μὴν εἶ' γαὶ φχαριστημένη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οὐ-
λουν τὸν κιρὸ χαμνά, τώρα χιρότιρα Μακεδ. || Φρ. Καλά,
ἀχαμνά (καλῶς, κακῶς) Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Βασιλικά τὰ μάτια σου, βασιλικά κοιτάξεις,

ἔνα τὸ κάμνεις ἀχαμνά ποῦ δὲ μοῦ κουβεντιάζεις

Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσκημα 3. 3) Κατὰ τρόπον
δυσάρεστον ἔνεκα ἀδιαθεσίας, λύπης κττ. πολλαχ.: Τοῦ
ῥθε ἀχαμνά κι ἄρχισε νὰ δακρύζῃ Θεσσ. κ.ά. || Φρ. Μῶρ-
χετε ἀχαμνά (ἔχω τάσιν πρὸς ἐμετόν, πρὸς λιποθυμίαν)
Ἡπ. Θάσ. Τὸν γίν'κι ἡ τοῦν ἔπισι ἀχαμνά (συνών. τῇ προη-
γουμένῃ) Μακεδ. (Μελέν.) Μ' ἔγινε χαμνά (ἀδιαθέτησα,
ἡσθένησα) Φιλιππούπ. Μῶρχιτι ἀχαμνά μέσα μ' (εἶμαι ἀδιά-
θετος) Αἰτωλ. Εἶναι ἀχαμνά (εἶναι εἰς ἐπικίνδυνον κατά-
στασιν) Πελοπν. (Βυτίν.) || Παροιμ. Εἴχαμι τὴ γραϊὰ χαμνά,
φάσκιοι κι οὐ γέροντας (κοντὰ εἰς τὸ ἔνα κακὸν μᾶς ἦλθε
καὶ ἄλλο) Μακεδ. Πβ. ἀφύσι κα 3. 4) Βαρέως, ἐπι-
κινδύνως Ἡπ. (Χιμάρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Χαλ-
κιδ.): Χτύπησε ἀχαμνά Σαρεκκλ. Τὸν ἔδειρε ἀχαμνά Χιμάρ.
Ἀχαμνά τὸν πέτυχε μὲ τὸ λιθάρι αὐτόθ.

ἀχαμνάδα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι). Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀδυναμία σωματικὴ σύνθηθ.: Ἀπὸ τὴν ἀχαμνάδα
δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ 'ς τὰ πόδια του. Συνών. ἀχάμνια 1.

2) Τὸ νὰ μὴ εἶναι τι σφικτόν, ἀλλ' ἀραιὸν τὴν σύστα-
σιν, χαλαρότης, ἐπὶ γῆς Κρήτ. (Σητ.): Πολλὴ ἀχαμνάδα
ἔχει τὸ χωράφι καὶ φοβοῦμαι πῶς θὰ πάῃ κάτω τὸ χειμῶνα
(θὰ πάῃ κάτω—θὰ παρασυρθῇ).

ἀχαμναδύνατος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ ἀδύνατος.

Ἀσθενικός, ἀδυνάτου κράσεως: Δὲ δαχύνει ὅ,τι νὰ δοῦ
κάμωμε, ἔτσα ἔναι ἀχαμναδύνατο. Συνών. ἀδύναμος,
ἀδύνατος 1, ἀχαμνερός, ἀχαμνός.

ἀχαμνάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-άκι.

Πληθ. ἀχαμνάκια, μικροὶ ὄρχεις, ἐπὶ παιδίου.

***ἀχαμνάψητος** ἐπίθ. χαμνανήψητος Ρόδ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ ἄψητος.

Ὁ κάπως ἄψητος, ὁ ἀνεπαρκῶς ἐψηθεὶς: Χαμνανή-
ψητο εἶν' τὸ κριάς.

ἀχαμνένω, χαμνένω Πόντ. (Οἶν.) χαμνύνω Πόντ.
(Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀχαμνένω πολλαχ. ἀχα-
μνένου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ.
(Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) ἀχαμνύνω
Ἡπ. Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀχαμνύνου Θράκ. (Αἰν.)
ἀχαμνένω Πελοπν. (Κόρινθ.) ἀχαμνένου Στερελλ. (Ναύ-
πακτ.) Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Γίνομαι ἀχαμνός, ἀδύνατος, ἰσχυαίνομαι πολλαχ.
καὶ Τσακων.: Ἀχάμννε ἀπὸ τὴ νηστεία—ἀπ' τὴν ἀρρώστια
πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδυναμιάζω. Καὶ μετβ.
καθιστῶ ἀδύνατον, ἰσχνόν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πόντ. (Οἶν.)—Λεξ.
Δημητρ.: Μ' ἀχάμννι ἡ ἀρρώστια Ζαγόρ. Συνών. ἀδυ-
ναμώνω, ἀδυνατίζω. Πβ. ἀποχαμνένω 2. 2) Χειροτερεύω,
ἐπὶ ἀσθενῶν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 3) Χα-
λαρώνω, ξεσφίγγω Θράκ. (Αἰν.) 4) Καθιστῶ τι ὑδαρὲς
Κρήτ. (Σητ.) Πόντ. (Χαλδ.) κ.ά.: Πολλὰ τὴν ἐχάμννες τὴ
ζύμη Σητ. Χάμννον τὸ ζουμάρ' Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι
ὑδαρὲς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἶν.)
Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ.: Βάνεις πολὺ νερὸ 'ς τὴ ζύμη καὶ

